

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

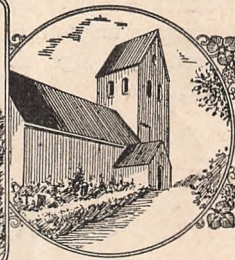
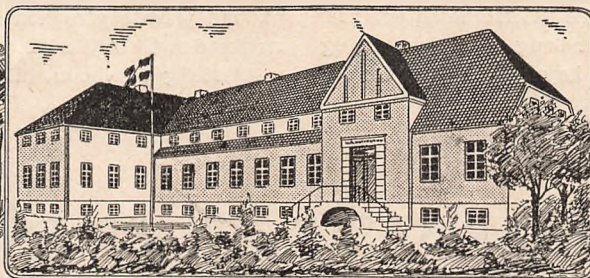
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

November 1948

„Bed og arbejd.“

40. Aarg. Nr. 11

Lidt til Eftertanke. II

„Jeg er Herren; din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset. „Du maa ikke have andre Guder end mig“. Gud præsenterer sig, først som Herren, saa som Gud for Moses. De tre første Plager havde vist baade Ægypterne og Israelitterne i Gosen Land, at han var Herren. Gud havde vist sin overlegne Magt over Ægypternes Afgud og over Ægyptens Afgudspræster. Men ved de syv sidste Plager havde Herren vist sig som „god“, som Gud for Gosen Land; thi ingen af disse Plager ramte Gosen Land. De ramte kun Ægypterne.

Siden havde Gud ført Israelitterne gennem det røde Hav, men Farao sank med sin stolte Hær som Sten i de dybe Bølger. Israelitterne var kommet ud af Trællehuset, ud i Frihed, ud i ydre Frihed. Nu gjaldt det den indre Frihed, Friheden for at være Træl af Penge, Laster og Lyster. Saa gav Gud de ti Bud til Moses. Først rent Bord, helt rent: Ikke andre Guder end mig. Een Gud, ingen Afgud.

Det første Bud viser os, hvordan et ret Liv er; det er et Liv, hvor Gud for mig er den første, den største, den bedste.

Den første, den jeg først gaar til. Den største, den jeg bøjer mig for. Den bedste, den jeg synes bedst om af alle.

Th. Rendtorff.

Nr. Nissum Højskole 25 år

Som regel fejrer et ægtepar ikke deres „små“ bryllupsdage på særlig vis, men har de været gift i 25 år, er der mange, der holder fest sammen med slægt og venner.

I almindelighed taler vi ikke om højskolens fødselsdag, tiere om dens fødselsår, men jeg synes alligevel, det skal mindes i vort elevblad at søndag den 28. ds. er 25 års dagen for den nuværende skolebygningens indvielse.

Ganske vist vil vi ikke igen fejre dagen på særlig vis. Det gjorde vi ved elevfesten i sommer. Men vi er nogle, som husker den skønne, men kolde novemberdag, en dag med mange forventninger og rige løfter, med dyb alvor og redelig arbejdsvilje, med taknemmelighed og glæde.

Vi hørte gode mænds tale og sang festsange. I en af dem står om skolen:

Ikke et slot og ej heller en hytte,
højlofts stuer på jævne folks jord,
åben for ungdom, der længes at lytte,
slægt efter slægt, til guds evige ord.

Og nu har skolen så været åben for ungdom i 25 år. Den har oplevet såvel sollyse som stormfulde dage. Der er vel dem, der synes, det havde været rart, om skolen havde fejret sit jubilæum under lysere kår, end den har lige i tiden, og dog har vi umådelig meget at takke for, når vi ser tilbage, og det har en, der

har kendt skolen i mer end 25 år, vel lov at gøre den dag og i tiden der omkring.

Men han har vel også lov at sige til sig selv og til venner: Det er ikke tid til at henfalde til blide festdrømme, det er tid at folde hænderne til bøn og spænde kræfterne til arbejde. Danmarks ungdom har brug for højskolen, og vi kan også sige, at højskolen har brug for ungdommen.

Jeg er ikke ude med raslebøssen, men er der gamle elever, som gerne vil give deres skole en gave i anledning af de 25 år til styrkelse af gerningen i kommende dage, da vil det være mig en stor glæde at modtage den på min private giro konto nr. 36844 og overrække den til højskolen.

Hjertelig Jubilæumshilsen!

Laurits Kaag.

SÆKULARISERINGEN ER FAREN

Det står ikke godt til. Noget er galt både her i landet og i udlandet. Det knirker i maskineriet. Det er akkurat som på profeten Esajas tid. Han karakteriserede forholdene dengang med følgende ord: Det er jo hug på hug, hug på hug, snak på snak, snak på snak, lidt her lidt der, Es. 28, 10. (på dansk lidt anderledes).

Dengang som nu fandtes meget at kritisere og beklage sig over. At noget var galt indså alle, men der var bare ingen, som forstod at få klarhed over hovedfejlen. Man så bare på de små detaljer, og dem søgte man at bøde på med snak i lange baner. Det var ikke mange, som lyttede til profeten, når han i herrens navn påviste, at alle de små misfornøjelser havde en dybere grund og var følger af noget værre og forløber for forfærdelige ting, som ikke skulle kunne fjernes med snak.

Nu kan vi jo ikke åbne et blad og ikke gå til et folkemøde af nogen politisk slags uden at blive konfronteret med hug på hug, som altid nogle såkaldte ledere søger møde med snak på snak. Den ene samfundsdoktor er klogere end den anden og alle erkender, at det ikke er godt, men lover at det skal blive aldeles fortræffeligt, bare de og deres parti kan få en hånd på rattet.

Menneskene er sig forunderlig lig tiderne igennem. Når det gælder rent tekniske områder, så har den ene generation kunnet lære af de andre, og derfor står teknisk kultur højt. Men med selve livsføringen går det dårligt. Da ser det ud, som generation efter generation behøver begynde på bar bund og

gøre samme fejl, som de foregående slægtled har gjort. Det bliver bare eksperiment. Efter- som det er mislykkedes for de gamle at blive fuldkomne, så prøver de unge at gå helt efter sine egne tanker og meninger — uden at tage nævneværdigt ved lære eller udnytte forgængernes erfaringer.

Det er ret forstået ikke sandt, at den gamle såkaldte gode tid var bedre end denne. Menneskene var ikke bedre før end nu, thi hver slægt har været dårlig under hver historisk kendt tid. „Der sker intet nyt under solen”, sagde Salomon. Nebukadnezar forflyttede jøderne aldeles som vældige herrer nu forflytter tyskerne. Ingen skal bryde sig om at tro dem, som nu klager på nutidsungdom og påstår, at det yngre slægtled var bedre før. Men det er også unødigt at tro alle disse geschæftige mandlige og kvindelige „tanter”, som står og taler om, at den kære ungdom nu er meget bedre end før. Både det ene og det andet er ingenting andet end „snak på snak”. Sandheden er den, at mennesket er i grunden dårligt og syndigt nu som før, og var det før præcis som nu. Der kan være nogen forskel i uforskammethed og tølperagtighed, men sådan er det som regel individuelt. Det beror mest på det mål af opdragelse, som hjemmene kan give eller undlade at meddele børnene.

Men alligevel er der faktisk en stor forskel både i Sverige og i omverdenen på nuet og det forbigangne, som ligger bag den første store verdenskrig. Ja, jeg burde nok have sagt den tid, som ligger før det såkaldte „gennembrud”, hvilket på det litterære område mar-

keredes af den naturalistiske skaben samt på det politiske af socialismens fremtræden. Dette gennembruds talsmand lod forstå, at deres ideer skulle forvandle verden, så at den skulle blive ny og uendeligt bedre end den gamle.

Stærkt gik det ikke, men endda hurtigt nok. Omtrent ved tiden før sidste sekelskifte var Europa gennemsyret af de radikale Ideer. I meget var Frankrig foregangslandet. Men alligevel gik Tyskland i spidsen om ikke i politisk henseende. Radikalismen var sækulariserende. Gennembrudsmanden vilde have menneskene til at regne med dette liv; Evigheden troede man ikke på, og Gud fornægtede man eller anså som en helt upersonlig magt, en fjern og ukendt Gud, som fra sin højde ved noget sjældent tilfælde kunne ligne et forsyn. Jorden og livet her skulle uden religionen som hjælpemiddel gøres til et lille paradys for alle. Underklassen skulle højnes gennem forbedrede økonomiske vilkår og større dannelse. Overklassen skulle vel ikke direkte afskaffes, men den skulle komme til at bestå af de åndeligt overlegne, en slags overmennesker, som i ren og skær idealisme skulle planlægge for og lede de store masser til lysere fremtid. Det skulle blive en verden med fyldte kødgryder, blomstrende haver, hvor man skulle lege og danse til musik, som ikke skulle betynges af de vemodige akkorder, som nu og da lyder i Strauss Wienervalse.

Det så næsten ud til at lykkes. Fransk-mændene sækulariserede kirken og skolen, „slukkede de himmelske lys”, som deres daværende premierminister Viviani udtrykte sig. Tyskerne var foregangsmænd i at kritisere bibelen, så troen på denne som Guds ord skadedes alvorligt i praktisk taget hele kulturverden. Arbejdermasserne havde fået et nyt syn og var gået ind for den såkaldte klassekamp og marcherede under faner med indskriften „Ned med troen, alteret og pengekasen”. Men — det sidstnævnte symbols indhold ville man nok have fat i.

Så kom krigen 1914. Da sprang mange bobler. Nationalismen havde dybere rødder, end nogen troede. Det blev en helt og holdent nationalistisk krig uden nævneværdige *ideelle* indslag. Hvad årtiers tålmodigt slid havde bygget op i form af humanitære almengyl-

dige folkeretsregler sloges så småt i stykker. Når våbenstilstanden kom en diset novemberdag 1918 kunne man konstatere, at verden var ødelagt og lå hårdt såret, så at den i alle tilfælde ikke mindede om noget paradys eller himmerige. Og siden blev det gennem mange år „hug på hug” og „snak på snak” under idelige møder og konferencer.

Men en ting gik ud af krigen temmelig uskadet — gudløsheden. Den fandtes til og med at have vokset. Derfor vendte folkene ikke deres hjerter til Gud. Men mange steder kendte man til behovet af en frelser. Lang tid gik der ikke, førend sådanne fremtrådte og samlede folk omkring sig. I Rusland havde Lenin begyndt førend krigens slut. Italien fik sin fører i Benito Mussolini, og tyskerne fik der Führer. Ingen af disse folkefrelsere påberåbte sig anden kraft end sin egen.

Hvilke kaskader af „snak på snak” det blev. Det var store og drabelige ord og lysende løfter. Mens man snakkede og rustede, kom den anden verdenskrig. Lenin var dog død længe før krigens udbrud og efterfulgtes af Stalin, som dyrkes af sit folk og endnu lever. Men Hitler døde totalt besejret, og Mussolini blev hængt med hovedet nedad, efter at han først var blevet skudt i en baggård blandt affaldstønder.

Verden er en ruinhøj, hvor sultende stakler søger at finde ophold og læ for vinterstormene. Men — det er en sækulariseret verden. De relativt uskadede landes befolkninger indser tydeligt, at et andet og ganske sikkert sværere ve er i anmarch. Man anser, at det er Ruslands imperialistiske tendenser, som er skylden dertil. Og Rusland er også grebet af frygten for anslag fra kapitaliststaterne. Den almindelige fattigdom og mangel har nødvendiggjort allehånde indgreb i den frie handel og vandel. Sådant noget fremkalder misfornøjelse, „hug på hug”. Ingen synes rigtig at vide, hvor bodsmidlet er at finde.

Dog er det ikke så svært at forstå, hvor den dybeste årsag til al elendigheden sidder. Den sidder i det forhold, at sækulariseringens kræfter fortsat er de mest virksomme. Man regner ej med Gud, men blot med den menneskelige formåen. Og „Gud lader sig ikke spotte”. Der findes ikke mer end een udvej til

redning, og betrædes ikke denne vej, så kommer ufejlbarligt et nyt ve over verden. Men det bliver noget rædselsfuldt. Da bliver det atombomber og dødbringende bakterier, som kommer til anvendelse som våben i menneskenes anstrengelser for at ødelægge hverandre og den verden, som de uden Guds hjælp vil forvandle til et himmerig for dette liv.

Tænk, om vi alle i stedet for at bekymre os for russisk bolchevisme og amerikansk pluto-kрати reviderede vor indstilling til Gud. Vist er den russiske bolchevisme lumsk og farlig på grund af sin gudløshed, men det vesterlandske demokrati er også farligt, da det heller ikke regner med Gud, men lader sækulariseringsånden have hånd om roret.

Det forfærdeligste og mest dystre er nu at de kræfter, som bereder sig til i nødsfald at træde i kamp mod det røde spøgelse i øst, er sækulariserede og af kristendommen kun har et mat skin, men intet af dens kraft. Og her er dog ikke blot spørgsmålet om en kamp mellem uligē ideologier, men det er fremfor alt en kamp mellem åndsstrømninger. Den ene djævel hverken kan eller i grunden vil tage livet af den anden. Derfor kan en sækulariseret vestmagtsverden ikke med virkelig fremgang bekæmpe den ligeledes sækulariserede østmagtsblok. Støder de sammen i åben strid, så bliver resultatet kulturverdenens undergang. Og siden sidder de få overlevende kapitalister og proletarer på samme affaldsdyngē — lige fattige og lige sultne og — uden Gud og uden håb. Thi „Gud lader sig ikke spotte“.

Men — hvorfor denne sortseen? Ikke læser statsmanden dette blad? Og hvad betyder det vel om nogle læsere her i norden giver agt på det, som her er sagt?

Det kan betyde uvurderligt meget. Det, som behøves, og som kunne redde verden, er nemlig en tilbagevenden til troen på Gud, en bekendelse af synden, en søgen hans ansigt. Dette må begynde noget steds. Det må begynde hos og med det enkelte individ. Siden spreder det sig. Ingen anden ting kan redde os. Men det redder ufejlbarligt. Og om nu jeg og min læser begynder som Daniel at bekende vor egen og vort folks synd for Herrens ansigt, så får det følger. Da hænder det, at Herren

siden taler gennem os, og at mange lytter til. Og kunne det ske, at nordens folk virkelig vågnede og vendte om til Gud, så kommer siden andre folk til også at vågne. Da blev det ikke „hug på hug“, men da kommer de evige verdener til at træde i forgrunden. Da skulle verden visselig ikke blive noget himmerige, men en plads, hvor mennesket fortsat kunne æde sit brød i sit ansigts sved, men menneskene skulle styrkede i håbet om et evigt liv komme til at leve i fred med hverandre trods al vedklæbende synd. Gud give, at vi alle måtte vågne.

Fra Luthersk Missionsforenings Højskoles elevblad af *Aksel B. Svensson*.

Hvad man har lyst til ...

De tre sad og snakkede sammen en aften. En af dem ejede et større husmandsbrug, en anden var gårdejer og den tredje var skolemand.

Talen faldt også på børnene, der voksede op i hjemmene, om hvad de skulle være. når de blev store. Så sagde skolemanden: Ja, de skal jo nu helst til det, de har lyst til og interesse for, for det er jo lysten, der driver værket. Han tænkte vist ikke meget over det, for det er jo nærmest et slagord, nogle sætninger, der falder os så let i munden, fordi vi har hørt dem tit og måske selv sagt dem ofte.

Men han lagde dog mærke til, at husmanden ligesom løftede hovedet for at sige noget, men så lod han det alligevel være, og skolemanden sagde da henvendt til ham: det mener De måske ikke er så nødvendigt?

Der blev et øjeblikks tavshed, så svarede husmanden sagte men stærkt: Jeg er i hvert fald ikke selv kommet til det, min lyst stod til i knøseårene, ja egentlig hele min ungdom. Mor var enke og fattig, jeg havde lyst til at blive præst lige fra drengeårene, og til jeg blev mand, ja egentlig har jeg lysten endnu — og endda har jeg været og er jeg glad og tilfreds i min gerning.

Ja, sagde gårdejeren med noget af fortro-lighedens slør over stemmen, jeg har det nu på lignende måde. Som dreng havde jeg en vældig lyst til alt, hvad der havde med meka-

nik at gøre, eller allermest med elektricitet. Jeg ønskede brændende at blive elektriker, eventuelt mekaniker, men jeg skulle helst blive hjemme, og hjemme havde de ikke syn for de store muligheder for en livsstilling, der lå gemt i de mange ny opfindelser og især i elektricitetens udvikling. Jeg blev landmand som min far og fik gården derhjemme, nu har den ene af mine to knægte samme lyst som jeg. Jeg ville ogsaa helst beholde ham ved landbruget, men til tider tænker jeg, mon det er rigtigt, og så tænker jeg bagefter på, at jeg dog egentlig hele tiden har været glad i min gerning, og at den er lykkedes for mig, synes jeg ogsaa, men jeg ville jo nødtigt gøre ondt mod min dreng, om han er skabt til at være på en anden hyld.

Det var dog egentlig mærkeligt, brod skolemanden ind, så er vi tre sammen, som hver især har fået en anden gerning, end vore interesser og anlæg syntes at anvise os, for både de derhjemme og jeg selv mente, at mine evner og interesser lå for en praktisk gerning, og da jeg selv gik i skole, tænkte jeg af og til: Ja, lærer, det ved du da, du ikke skal være, når du bliver stor, men sygdom tvang mig ind i min livsgerning, og jeg tog det som „Guds finger“, og ogsaa jeg har følt mig glad i mit virke, selv om det var forfærdelig svært at finde sig til rette ved bogen i begyndelsen af uddannelsestiden, hvor jeg havde meget mer lyst til at få lov til at bruge hænder og fødder end til at „slide med hovedet“; men jeg tog fat, og så gik det. Dette her kunne jo egentlig tyde på, at man skal være varsom med at lære børnene og de unge alene at tage hensyn til deres interesser, naar de skal vælge livsstilling og fortælle dem en hel del om, at trofast udført arbejde fremkalder interesse for den gerning, man tjener i, men der er vel dem, der vil sige, at det er en umoderne indstilling! — Og jeg tror da forøvrigt fremdeles, at forældre skal være varsomme, meget varsomme, med at presse børnene ind i en gerning. Men i en tid med flagrende tendens er det vist godt at få sagt, at der er velsignelse og ogsaa tilfredsstillelse i alt vel udført arbejde.

Kølvandet glitrer

En Digtsamling.

De unges Forlag har udsendt en meget smuk Digtsamling af Erik Bertelsen. Der er frisk Luft, Djærvhed og Velklang i Digtene. Det er en Glæde at sidde og læse Versene, og saa er Bogen smukt illustreret tillige. Bogen udkom i September lige til Digterens 50 Aars Dag. — Den koster 5,75. Vi tillader os at gengive et af de smukke Digte.

TIL MINE FORÆLDRE

*Der drømmes saa solrigt i Livets unge Vaar;
men Taagerne driver, og Tidens Bølger gaar.
Vi aner ej selv, hvad Lod os baader bedst.
Paa underlig Maade kan mødes Øst og Vest.
Kun een Ting vi ser:
Det skal ske, og det sker.*

*Tit ligner vor Skæbne en Drift for Vejr og Vind
og al vor Lykkehigen et usselt Tankespind;
men samler vi Ro til langt Tilbageblæk,
da skimtes en Mening med Vejen, som vi gik.
En Vilje laa dulgt
bag det Haab, vi har fulgt.*

*Og selv om de Evner, som Gud os gav i Borg,
end ofte blev misbrugt og voldte Synd og Sorg,
det undtes os dog, at ondt til godt blev vendt
ved Hjælp af en Naade, som helt var uførtjent.
Og Lovsang og Bøn
gjorde Livsvejen skøn.*

*Det lakker mod Kvæld, og det skumrer over Hav,
og snart kanhænde Klokker skal ringe over Grav;
men fjernt over Mulm og Dødens klamme Gys
vi mødes af Glansen fra Hjemlandets Lys.
Naar Amen er sagt,
saa er alting fuldbragt.*

Forår - Efterår

Hvilke modsætninger rummer ikke disse to ord? Det første lyst og festligt — fuldt af løfter og forjættelser. Fuglesang — vårblomster og løvspring, alt dette, som har inspireret vore bedste digtere til det fineste og højeste — og de mindre gode til at præstere det uventede. Foråret, drømmenes tid, hvor vort sind er modtageligt for alt skønt, hvor drømmene spirer og gror som alt andet i denne vårbrudets tid. Drømme, vi måske allerede forlængst troede var lagt på hylden, stikker hovedet frem og ved den mindste næring blusser de op og giver os påny skær over hverdagen, gør os modtagelige for poesiens tale i kunst og natur, giver os et rigere menneskeliv og fornyer vort kristenliv i påskens budskab. Det er noget af det, der hører med til for — før — inden — chancen tid!

Og så det andet! efter — slutresultatet efter løbet, efter drømmene. Alt, hvad der har med efterår at gøre, taler om virkelighed, resultater, frugt. Luften er ubarmhjertig klar og afslører alt, det må ind for dommeren. Hvad blev det til? Liv — eller død? Frugt eller intet? Hvad blev det til ude i naturen? for alt det ægte, det livskraftige blev det frugt, de spæde spirer blev til frugter, som vi skal leve af indtil kredsløbet igen er sluttet, og foråret er der påny. Derimod det dårlige døde hen, blev måske kun til blomster og blade, der en kort tid kunne glæde øjet, men som nu er borte uden spor — kun står der med nøgne grene og stilke og holder en alvorlig tale til den, som vil høre den.

Hvad blev det til med forårets drømme? var de så meget i pagt med virkeligheden, at de kunne tåle sommerens hede og blive til virkelighed, måske endnu skønnere end forårsstemningen havde kunnet gøre dem — eller var de kun „spind“, der nu er borte, måske løftede de os op over hverdagen en tid, som blomsten uden frugt kunne glæde; men ingen varig værdi havde. Og hvis det gik sådan, var det så drømmenes skyld eller vor egen? — Havde du målt dem med den rigtige målestok, ikke din egen — men Guds vilje? eller havde du ladet dig forlede til at forveksle din

egen lyst med Guds vilje? Måske greb Gud ind og lærte dig en lektie, så det trods alt blev til frugt i hans time. Nu står vi midt i efteråret og midt i opgøret, og lader så digteren Chr. Richardt fortælle os at:

Vil du ved en vår dig fryde,
må du først en vinter friste!
Vil du nye blade skyde,
må du først de gamle miste!

Det nye ugeblad

har bedt os optage følgende:

Abonnementstegningen til det nye ugeblad.

Den 10. december lukker postkontorerne op for tegning af abonnement på DET NYE UGEBLAD, og samtidig tager landpostbudene mod bestilling. Bladet, der koster kr. 5,20 kvartalet kan endvidere reserveres hos Deres sædvanlige kiosk, bladhandler eller boghandler.

Når disse linier læses, er trykkeriet langt fremme med fremstillingen af de første numre. Den spændende roman, som læserne skal glæde sig over fra uge til uge, står opmærksomt med farverige illustrationer og venter på at komme til. En række underholdende noveller er også parat og nye er under forberedelse. Dygtige journalister har skrevet artikler og reportager, hvis stof er hentet på rejser i Danmark og udlandet. Husmoderens side står klar med gode råd om madlavning, med strikkeopskrifter og modestof. Børnesiderne venter på deres forventningsfulde publikum, og tegneserierne håber på at blive venner med unge og gamle.

Igennem alt dette brogede stof vil der gå en tone af alvor og glæde, og bladets indhold vil være præget af den ånd, man møder i et kristent hjem.

Så er spørgsmålet? Har De husket at få bestilt DET NYE UGEBLAD?

For det første for selv at opnå den glæde at få et godt og lædeligt blad som en fast ugentlig gæst i Deres hjem. For det andet for at medvirke til, at så stor en kreds som muligt slutter op om det nye bladforetagende. Målet er jo at skabe et folkeligt blad, som virkeligt når ud i hjemmene i alle kredse. Skal det lykkes, må vi bede alle vore venner gøre et personligt arbejde ved at anbefale DET NYE UGEBLAD til slægt og venner, da abonnementstallet er afgørende for bladets slagkraft.

De kender forhistorien med bladet. Aktietegningens bevægede forløb og de store vanskeligheder med at få papir. Nu skal slutkapitlet skrives, og det kan De hjælpe med til, ved at De hjælper os med abonnementstegningen.

Adressen er indtil videre: DET NYE UGE-
BLAD, Bernstorffsgade 21, København V. —
Postgiro 713.

HØJSKOLEPOST

36 elever

fik vi til vinterskolen; vi er glade for samar-
bejdet indtil nu og håber, de alle må få en
velsignet vinter.

Op så er det sommerskolen.

Det er nu på tide at tale med unge piger om
et kursus til sommer. Jeg fik for nogle dage
siden et brev, der var så fornøjeligt, og af lig-
nende slags har jeg modtaget adskillige i åre-
nes løb. Der stod bl. a.: „Da jeg har *Bekendte*,
der har været på Nr. Nissum Højskole, og
som anbefaler den så godt, vil jeg hermed ind-
melde mig til et Højskoleophold for Somme-
ren 1949 med Husholdningsundervisning i Aug.
og Sept.”. — Et af de mange vidnesbyrd om, at
det er de gamle elever, der sender de nye.

Til højskoleophold er det bedst at søge un-
derstøttelse før 1. januar. — Program sendes.

..Til lykke.

Forlovede: Frk. Martha Hundebøl, Kærbæk,
Ansager (47) og hr. Olaf Qvordrup, Bakke-
gaard, Onsild (40/41).

Vesterhavet viser vist

det hvide ud af øjnene i dag, blev der sagt
onsdag den 10. ds. om morgenen, og resolut
besluttede vi at tage på udflugt. Det blev en
oplevelse. Det var et betagende syn at se kut-
terne vende hjem til Thyborøn havn, båret og
til tider — tilsyneladende — begravet af de
frådende brådsøer.

Adskillige har bedt om,

at jeg ville fortælle i elevbladet, hvordan det
går med min kones helbred. Det er så godt nu,
at jeg vist ikke behøver at skrive derom mere,
dersom det vedblivende går, som vi håber. —
Min kone kan deltage i planlægning og ledelse
af arbejdet og selv hjælpe ved det lettere,
men hun skal dog være meget forsigtig, siger
lægen.

Artikler.

det var dejligt at modtage mange artikler
fra gamle elever til vort blad. — Mon ikke du
skulle skrive en???

Forfaldent kontingent.

Det er ikke dejligt, men nødvendigt at
minde om, at der er nogle, som endnu ikke

har sendt elevforeningskontingent for det
snart svundne år. Send det snarest til kandi-
dat Kristensen og spar os for et rykkerbrev,
eventuelt for at slette Dem af medlemslisten.
— TAK!

Kolding Højskolekreds.

Adventsfest Lørdag den 4. December Kl. 20
paa KFUM.

Forstander P. H. Lauritsen, Hoptrup, taler.
Kaffe til medbragt Brød.

Oplæsning ved Lærer Graugaard Sørensen,
Hoptrup.

Tag en Kammerat med og husk Højskole-
sangbogen.

Den 27. Oktober viedes i Vissenbjerg Kirke
Frk. Ida Pettersson (1948) og Hr. Niels Es-
pensen. Bopæl: „Graastenshus”, Godsølle,
Bred. — Til Lykke!

Vandremappernes Besøg.

„Forglemmigej” 1934 d. 26. Oktober.

„Brevduen” 37/38 d. 11. November.

A. K.

Adresseforandringer

Sommerskole:

- 1947 Frk. Inga Kristensen, c/o Fru Pastor
Nielsen, Brunshaab, Viborg. — J. K., c/o
Hr. Arnold Amby, Floulev, Hvidbjerg.
— Frk. Elna Jeppesen, Sølyst, Sevel,
Vinderup. — E. J., Høstrup Østergaard,
Haderup, Skive. — Frk. Helga Peder-
sen, Sct. Lukasstiftelsens Køkken, Bern-
storffsvej 21, Hellerup. — H. P., Lands-
bækgaard, Skjød, Hinnerup. — Frk.
Kamma Overgaard, Flade, Nykøbing M.
— Fru Kamma Djernes, Flade, Nykø-
bing M. — Frk. Anna Marie Sønder-
gaard, c/o Hr. Niels Nesager, Tømmerby
Mark, Frøstrup. — A. M. S., c/o Anton
Søndergaard, Øsløs pr. Vesløs.
- 1946 Frk. Anna Trelborg, Lille Hedegaard,
Resen, Struer. — A. T., Højskolen, Hop-
trup. — Frk. Christa Esmarch, c/o Fru
Else Larsen, Paarup, Kibæk. — C. E.,
Danmarksgade 20, Esbjerg. — Frk. Ger-
da Mathiasen, Bakkelund, Møborg, Bæk-
marksbro. — G. M., Ellemosevej 94, Hel-
lerup. — Frk. Christa Bloch Nielsen, c/o
Tandlæge Hulgaard, Rønnevej 7, Ris-
skov. — C. B. N., c/o Direktør Clausen,
Kystvejen 41ⁿ, Aarhus. — Frk. Inge Jen-
sen, KFUM, Bredgade, Roskilde. — I. J.
Haslev udv. Højskole, Haslev. — Frk.
Agnethe Raunkjær, Skovgaardsvvej 24,
Viborg. — A. R., „Asani”, Viborg.
- 1943 Fru Helga Brogaard Jeppesen, Hade-
ruplund, Haderup, Skive. — H. B. J.,
Mammen, Bjerringbro. — Fru Karen

- Gregersen, Ørstedsgade 14 i Gaarden, Vejle. — K. G., Ørstedgade 17, Vejle.
- 1942 Frk. Annelise Hansen, Olufsgade 15, Herning. — A. H., Lemchesvej 22, Hellerup. — Frk. Estrid Overgaard, Flade, Nykøbing M. — E. O., c/o Gaardejerske Elise Møller, Sandvad, Jellinge.
- 1941 Husbestyrerinde Frk. Jensine Nielsen c/o Gdr. Arne Christensen, Grønning, Jebjerg. — Samme, c/o Gdr. Peter Petersen, Jebjerg Normark, Jebjerg. — Hus-holdningslærerinde Frk. Ellen M. Sørensen, Staby Efterskole, Ulfborg. — Samme, Vester Højbjerg, Vestervig.
- 1939 Frk. Nina Nielsen, Baastrup, Hedensted — Fru Nina Møller Hansen, Gormsgade 9^a, Vejle. — Fru Gudrun Askjær Nielsen, KFUM.s Fritidshjem, Nr. Vium, Troldhede. — Samme, Braarupsvej 200, Skive.
- 1937 Sygepl. Frk. Kristiane Gregersen, Holger Danskesvej 54 St. tv., København F. — Samme, Frederiksberg Allé 25^a tv., København V.
- 1936 Frk. Anna Kirk, Frelsens Hær, Assens. A. K., De gamles Hjem, Kirkestræde, Køge.
- 1932 Frk. Anna Jørgensen, Paarup, Engesvang. — A. J., Gulforhoved, Bording.
- 1929 Frk. Edna Sørensen, Søndbjerg Børnehjem, Uglev. — E. S., Østergade 42, Ringkøbing.
- Iøvrigt Frk. Lis Christensen, Paludan Møllersvej 37^a, Aarhus. — L. C., c/o Dahl, Nørregade 55 St., Aarhus.
- 1948 Frk. Else Hansen, c/o Aage Larsen, Aggersvold, Jyderup. — E. H., Vallekildevej, Hørve. — Frk. Ruth Hansen, Hyrup Mark, Stouby. — R. H., c/o Tandlæge Winding, Bistrupvej 103, Birkerød. Frk. Ida Pettersson, Andebølle, Bred. — Fru Ida Espensen, Graastenshus, Godsbølle, Bred. — Frk. Inger Thuesen Nielsen, Bakkely, Gelballevej, Lunderskov. — I. T. N., Hvilehjemmet, Kibæk.
- 1947 Frk. Frederikke Andersen, Bistrupvej 103, Birkerød. — F. A., O. Viskum, Ørum Sdl. — Frk. Edel Jensen, c/o Ejnar Kruse, Lærkeholt, Mølby. — E. J., c/o Hans Jessen, Børsmose, Oksbøl. — Frk. Esther Trelborg, Bæk, Resen, Struer. — E. T., Pilgaard, Resen, Struer. — Frk. Esther Riis, Balling. — E. R., Vium Mølle, Jebjerg.
- 1946 Frk. Ingrid Hansen, c/o Aage Larsen, Aggersvold, Jyderup — I. H., Vallekildevej, Hørve.
- 1943 Frk. Ellen Christensen, Realskolen, Hvidbjerg (eventuelt c/o Skibsmægler Lehman Jensen, Lemvig, eller Nr. Nis-sum). — E. C., Missionshotellet, Løngangsstræde, København B.
- 1942 Frk. Anna Andreasen, Sømmandshjemmet, Lemvig. — A. A., Østergaard, Flynder, Bækmarksbro.
- 1941 Frk. Ellen Jensen, Villa „Landro“, Dybvad. — E. J., c/o Vald. Jensen, Præstbro St. — Husholdningslærerinde Frk. Ellen M. Sørensen, V. Højbjerg, Vestervig. — Samme, Istedgade 6, Holstebro.
- 1936 Frk. Anna Nørgaard, c/o Harry Jespersen, Randrup Mark, Vinkel, Viborg. — A. N., c/o Hans Sølvsten, Knejsted, Dalbyover.
- Iøvrigt Lærerinde Frk. Karoline Hansen, Gredsted, Gredstedbro. — Samme, Frøstrup Skole, Lunde, Jylland.

Vinterskole:

- 46/47 Hr. Johs. Dalgaard, Raaegaard, Sevel, Vinderup. — J. D., Troelstrup, Sjørring, Aulum.
- 45/46 Hr. Chr. Steffensen, c/o Enkefru Steffensen, Haderslevvej 95, Kolding. — H. C. S., Landbrugsskolen, Haslev.
- 42/43 Hr. Iver Pedersen, Kaltenhøj, Møborg, Bækmarksbro. — Hr. Iver Vium Pedersen, Højskolen, Haslev. — Hr. Svend Nielsen, Elmegaard, Rødding, Spøttrup. — S. N., c/o Sahlkvist Nielsen, Vinde, Skive.
- 41/42 Hr. Fodermester Marthinus Kristensen, Brændgaard, Thorsted, Tim. — Hr. Marthinus Kristensen, Nr. Kokholm, Resen, Struer.
- 09/10 Hr. Niels Nielsen, Moselund, Linde, Buur. — N. N., Moselund, Møborg, Bækmarksbro.
- 47/48 Hr. Egon Møller Pedersen, Fabjerg. — E. M. P., Strandvejen 33, Struer.
- 46/47 Hr. Kristian Iversen, c/o Knud Grove Nielsen, Hejnsvig. — K. I., c/o Johs. Iversen, Randbøl. — Hr. Arne Johansen, c/o Gdr. Holger Johansen, Gronbæk. — A. J. c/o Købmand Knud Ring, Kjeldgaardsminde, Skals. — Hr. Chr. Rosenberg Otsen, Landely, Løgumkloster. — C. R. O., Seminariet, Haslev.
- 45/46 Hr. Agner Pedersen, Sdr. Kjærgaard, Skern. — Hr. Bestyrer A. P., Mølbjerggaard, Gl. Kellerup, Kellerup.
- 36/37 Hr. Johannes Jørgensen, Paarup, Engesvang. — J. J., c/o Anna Jørgensen, Gulforhoved, Bording.
- Iøvrigt Hr. Sognepræst Hjorth, Bøvlingbjerg. — Samme, Vejle.
Hr. Mejebestyrer Gundersen, Resen, Struer. — Samme, Enggade 18^a, Struer.

Udgivet af

Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening
Redigeret af Forstander L. Kaag

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER